

Sygn. akt VII U 2092/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 27 października 2015 roku znak (...)

I. oddala odwołanie;

II. wniosek Z. K. o wypłatę podwyższonego świadczenia rentowego od wcześniejszej daty i odsetki przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w L..

Sygn. akt VII U 2092/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przeliczył Z. K. rentę od dnia 1 października 2015 roku, ustalając na nowo podstawę wymiaru świadczenia, staż pracy oraz przyjmując do obliczenia świadczenia nową kwotę bazową (k. 20 t. II a.e.).

Odwołanie od tej decyzji złożył Z. K., wskazując nie zgadza się, że dopiero tą decyzją uwzględniono nową kwotę bazową, podczas gdy wcześniej, pomimo składanych wniosków organ doliczał jedynie staż pracy, nie przyjmując nowej kwoty bazowej. Wniósł o wyrównanie poprzednich kwot w związku z wcześniejszymi wnioskami z zastosowaniem kwot bazowych obowiązującymi z datami wniosków i wypłatę należnej renty wraz z odsetkami (k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na powyższe odwołanie organ rentowy wskazywał, iż dotychczas składane przez skarżącego wnioski Z. K. dotyczyły wyłącznie zmiany stażu pracy, podstawa wymiaru podlegała zaś kolejnym waloryzacjaom ale nie była ustalana na nowo tj. z innego okresu i według innego wskaźnika. Decyzje te nie były kwestionowane przez wnioskodawcę (k. 3-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Z. K. uzyskał prawo do renty od dnia 1 czerwca 1995 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wówczas wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek, z 6 lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1994 roku, zaś wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 45,05%. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono wówczas 24 lata i 8 miesięcy okresów składkowych oraz 4 miesiące okresów uzupełniających oraz kwotę bazową wynoszącą 580,42 zł. Renta ta była niższa od najniższego świadczenia i z tego tytułu była podwyższona do kwoty najniższej renty (decyzja k. 44-45, t. I a.r.). Po uzyskaniu prawa do renty skarżący kontynuował prowadzenie działalności gospodarczej. W 2008 roku Z. K. po raz pierwszy złożył wniosek o doliczenie do stażu pracy okresów opłacania składek na ubezpieczenie społeczne (k. 205, t. I a.r.). Kolejne wnioski odwołujący składał w latach 2009-2014 (k. 225, 277, 301, 335, 359, 379, 389, 418, 437, 451, 464, 479, 495, 504, 508, 517, 528, t. I a.r. oraz k. 1, t. II a.r.). Zakład przeliczał kolejnymi decyzjami wysokość świadczenia, doliczając stopniowo staż pracy. Decyzją z dnia 24 listopada 2014 roku Zakład uwzględnił do wysokości renty 31 lat i 2 miesiące okresów składkowych (k. 7-8, t. II a.r. oraz wcześniejsze decyzje t. I i II a.r.). Decyzje te są prawomocne, żadna z nich nie była kwestionowana przez wnioskodawcę.

W dniu 14 października 2015 roku Z. K. wniósł o doliczenie do stażu pracy okresu opłacania składek z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej oraz przeliczenie podstawy wymiaru emerytury (k. 9, t. II a.r.).

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 października 2015 roku organ rentowy przeliczył wysokość renty odwołującego poczynając od dnia 1 października 2015 roku tj. od miesiąca złożenia wniosku, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1972, 1979 – 1981, 1984 – 1987, 1990 – 1994, 2008 – 2014 . Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 51,52%. Przyjęto również kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku o przeliczenie, wynoszącą 3308,33 zł. Nadto do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił 32 lata i jeden miesiąc.

W toku postępowania Z. K. podnosił, iż już w dniu 18 grudnia 2012 roku składał wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia (k. 508, t. I a.r.). Nie rozstrzygnięto wówczas tej kwestii. Wnosił o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o nową kwotę bazową od 2008 roku, wskazując, iż już wówczas wnioskował o przeliczenie świadczenia a nie tylko doliczenie stażu pracy. Poprzednich decyzji nie skarżył, gdyż myślał, że wszystko jest prawidłowo. O tym, że można było przeliczyć świadczenie od nowej kwoty bazowej dowiedział się z zaskarżonej decyzji, którą ustalono dużo wyższe świadczenie. Wnioskodawca oświadczył również, iż w zaskarżonej decyzji ZUS prawidłowo wyliczył wysokość jego świadczenia, nie miał do tego wyliczenia zastrzeżeń, a nadto nie składał do ZUS wniosku o wypłatę podwyższonego świadczenia od wcześniejszej daty, dopiero w toku postępowania sądowego domaga się wyrównania świadczenia od wcześniejszej daty wraz z odsetkami (wyjaśnienia i zeznania Z. K. k. 16v-17v a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych dotyczących wnioskodawcy. Nie budziły one wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz co do zasady nie były sporne między stronami.

Odwołanie Z. K. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 roku, poz. 748) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie zaś z art. 116 ust. 1 cytowanej ustawy postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Natomiast zgodnie z art. 133 ust. 1 tej ustawy w razie ponownego

ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Zaskarżona decyzja przeliczała świadczenie wnioskodawcy zgodnie z jego wnioskiem z dnia 14 października 2015 roku. Z. K. nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do sposobu dokonania tego przeliczenia, określając je jako prawidłowe. Jediną kwestionowaną okolicznością była data, od jakiej dokonano przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem nowego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru oraz nowej kwoty bazowej.

Zaznaczyć jednak należy, iż zaskarżona decyzja nie rozstrzygała kwestii wypłaty podwyższonego świadczenia od wcześniejszej daty. Została ona wydana w związku z wnioskiem z dnia 14 października 2015 roku i od tego miesiąca zostało dokonane przeliczenie świadczenia. W tym zakresie zaskarżona decyzja jest prawidłowa, zgodna z przepisami prawa, dlatego też odwołanie Z. K. należało oddalić.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie cytowanych wyżej przepisów i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Jednakże zauważyć należy, iż organ rentowy nie rozpatrywał wniosku skarżącego o wypłatę podwyższonego świadczenia od wcześniejszej daty wraz z odsetkami, a możliwość taką przewiduje choćby treść art. 133 ust. 1 pkt 2. Żądanie takie odwołujący złożył dopiero w toku obecnego postępowania sądowego, dlatego też należało żądanie to przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z właściwością, na mocy art. 464 kpc.